1551b/23.09.2026

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
GRUPUL PARLAMENTAR AL PARTIDULUI
ALIANŢA PENTRU UNIREA ROMÂNILOR
S E N A T

INTERPELARE

Adresată:	**Doamnei Oana-Silvia Țoiu, ministrul Afacerilor Externe, Domnului Tánczos Barna, ministru interimar al Agriculturii și Dezvoltării Rurale**
De către doamna senator:	**Luminița PĂUCEAN-FERNANDES**
Circumscripția electorală:	**nr. 34, Sibiu**
Grupul parlamentar:	**ALIANŢA PENTRU UNIREA ROMÂNILOR**
Ședința Senatului din data de:	**23.09.2026**

Obiectul Interpelării: **Poziția României privind acordurile comerciale ale Uniunii Europene și protejarea intereselor fermierilor români**

STIMAȚI MINIȘTRI,

În contextul intensificării negocierilor comerciale ale Uniunii Europene cu state terțe, consider necesar ca România să clarifice în ce măsură interesele agriculturii românești sunt fidel reprezentate în pozițiile pe care țara noastră le susține la nivel european.

Acordurile comerciale cu state precum Marocul, dar și controversatul acord UE–Mercosur, ridică întrebări legitime privind impactul asupra producătorilor agricoli europeni. În timp ce instituțiile europene vorbesc despre necesitatea combaterii practicilor comerciale neloiale și despre asigurarea unor condiții echitabile pentru fermierii europeni, aceștia se confruntă cu presiunea unor importuri provenite din piețe în care costurile de producție, standardele de mediu, condițiile de muncă sau cerințele fitosanitare pot fi mult inferioare de cele impuse producătorilor din Uniunea Europeană.

De exemplu, în cazul relațiilor comerciale cu Marocul există, în plus, o problematică sensibilă privind originea anumitor produse agricole provenite din teritorii a căror situație juridică și politică este contestată. Observăm cu îngrijorare cum piața europeană continuă să permită importul masiv de legume și fructe din zone aflate sub dispută teritorială sau cu statut geopolitic incert — unde cazul Saharei Occidentale reprezintă doar partea imersă a unui veritabil „aisberg" de nereglementări. În timp ce la suprafață sunt vizibile doar puncte de tranzit precum enclavele Ceuta sau Melilla, în subsidiar produsele obținute în condiții de costuri reduse și fără standardele sociale și de mediu impuse în UE ajung direct la raft.

Adevărata protecție a fermierilor și a consumatorilor depinde de o etichetare clară, riguroasă și transparentă. Un consumator are dreptul fundamental să știe dacă un produs provine din Uniunea Europeană, din Regatul Marocului sau strict din Sahara Occidentală.

Etichetarea regională ambiguă nu trebuie să devină un paravan prin care originea reală este estompată, iar preferințele tarifare sunt extinse nejustificat, fără reciprocitate și în detrimentul agriculturii naționale — un model de dezechilibru pe care îl regăsim, din păcate, și în cadrul acordului UE-Mercosur.

Pentru România, problema nu poate fi analizată exclusiv prin prisma beneficiilor comerciale generale, ci trebuie evaluată și din perspectiva competitivității fermierului român, a standardelor pe care acesta este obligat să le respecte și a riscului ca piața europeană să fie supusă unei presiuni suplimentare din partea importurilor.

În acest context, vă solicit, stimați miniștri, potrivit atribuțiilor și ariei de competență a instituției pe care o reprezentați, să îmi furnizați răspunsuri la următoarele întrebări:

1. În cadrul negocierilor comerciale ale Uniunii Europene ce au în vedere produsele alimentare și capitolul agricultură, Ministerul Afacerilor Externe își integrează în mod formal mandatele și pozițiile cu Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale? Dacă da, care este mecanismul instituțional prin care se realizează această coordonare? Sunt consultați în mod formal și reprezentanții organizațiilor de fermieri și ai principalelor sectoare agricole afectate? Dacă da, care au fost principalele observații la acordul cu Marocul, respectiv Mercosur și în ce măsură au fost reflectate în poziția oficială a României?

2. În cazul negocierilor comerciale cu Marocul, ce poziție a transmis România cu privire la interesele sectorului agricol românesc și la regulile privind indicarea originii produselor agricole importate?

3. În condițiile în care România derulează de mai mulți ani Programul Național Tomata, destinat susținerii producătorilor autohtoni de tomate, ce măsuri are în vedere Guvernul pentru a se asigura că efectul efortului financiar public destinat stimulării producției românești nu este diminuat de creșterea importurilor de tomate și de comercializarea acestora în retail?

4. Ce măsuri concrete intenționează România să promoveze la nivelul Consiliului UE pentru ca deschiderea comercială să nu se transforme într-un dezavantaj competitiv pentru fermierii români?

5. În cazul în care impactul unui acord comercial va conduce la dezechilibre semnificative pe anumite piețe agricole interne, ce mecanisme de salvgardare și compensare sunt prevăzute și ce demersuri face România pentru activarea lor rapidă?

Solicit răspuns în scris.

Cu deosebită considerație,

Luminița PĂUCEAN-FERNANDES
SENATOR AUR, Circumscripția 34 Sibiu